σκονάκι*

τεύχος #2 - Μάιος 2014

editorial

Το σκονάκι #2 είναι το τρίτο τεύχος σε μια προσπάθεια να επικοινωνήσουμε τις ανάγκες και τις επιθυμίες, τις αγωνίες, την οργή και το πάθος που από κοινού μοιραζόμαστε σήμερα, καθημερινά και για πάντα.

Στα δύο προηγούμενα τεύχη ασχοληθήκαμε με το σύστημα της εκπαίδευσης (σκονάκι #0) και με τις διάφορες εκφάνσεις του φασισμού, από τις παρελάσεις μέχρι τους στρατούς και την Ιστορία (σκονάκι #1). Στο παρόν τεύχος μιλάμε για το DIY (Do It Yourself) κίνημα, για την έννοια της ανάθεσης της ζωής μας σε ειδικούς (πολιτικούς και μη) και, κλασσικά, για κάποιες από τις αναρίθμητες αυθαιρεσίες του κράτους και των αφεντικών.

Το σκονάκι διανέμεται χωρίς διαμεσολαβητές επειδή κανείς "ειδικός" δε γνωρίζει καλύτερα απο εμάς, για εμάς, τις πραγματικές ανάγκες και επιθυμίες μας. Επειδή δε χρειαζόμαστε τον ξύλινο λόγο των γραφειοκρατών για να εκφραστούμε, και είμαστε ενάντια σε μεσάζοντες, αφεντικά, μαφίες, κομματικούς μηχανισμούς και μμε.

Και, φυσικά, χωρίς χρηματικό αντίτιμο επειδή οι σκέψεις και οι απόψεις μας, οι αναλύσεις, οι πληροφορίες και η γνώση δεν είναι εμπορεύματα. Δεν προσφέρονται για κανένα κερδοσκοπικό ούτε διαφημιστικό σκοπό και δε χρειάζονται το χρήμα και τους χορηγούς για να ανταλλαχθούν. Το κόστος των εντύπων καλύπτεται αποκλειστικά και μόνο από τις ελευθερές συνεισφορές του καθένα ανάλογα με τις, ούτως ή άλλως περιορισμένες, δυνατότητές μας.

Εμείς που γράψαμε και μοιράζουμε αυτό εδώ το εντυπάκι, είμαστε μια συλλογικότητα αναρχικών από την Ηλιούπολη. Υπήρξαμε κι εμείς λίγα ή περισσότερα χρόνια πριν μαθητές. Ως φοιτητές, εργαζόμενοι ή και άνεργοι και αναγνωρίζοντας τα κοινά πεδία μάχης με τον μαθητόκοσμο, μοιραζόμαστε το λόγο μας με σκοπό να δημιουργήσουμε ένα δίαυλο επικοινωνίας και αντιπληροφόρησης.

Είμαστε μια κοινότητα αγωνιζόμενων ανθρώπων, που επιθυμούμε μέσα από την πολιτική δραστηριοποίησή μας στα εδάφη και στους κοινωνικούς χώρους που κινούμαστε να συμβάλλουμε στο γκρέμισμα αυτού του σάπιου, καταπιεστικού κι εξουσιαστικού συστήματος και τη δημιουργία ενός κόσμου ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης.

Για οποιαδήποτε παρατήρηση ή συνεισφορά με κείμενο , εικόνα, γκράφιτι ή οτιδήποτε σκεφτεί ο καθένας μπορεί να επικοινωνήσει μαζί μας στο μέιλ της συλλογικότητας : **apopyra@espiv.net**

σχολείο και εκκλησία σου καίνε το μυαλό σε κάνουν να φοβάσαι ανύπαρκτο θεό!

Μέχρι σήμερα γνωρίζαμε ότι οι διευθύνσεις των σχολείων ζητούσαν από τους γονείς να υπογράψουν υπεύθυνες δηλώσεις με τις οποίες επιτρέπουν στα παιδιά τους να συμμετάσχουν στην τάδε εκδρομή ή επίσκεψη σε μουσείο.

Στη χώρα, όμως, όπου ο ίδιος ο πρωθυπουργός διατείνεται ότι συνομιλεί με τον Θεό, θεωρείται αυτονόητο το σχολείο να μεριμνά και για την εκπλήρωση των θρησκευτικών "καθηκόντων" των μαθητών. Αυτό ακριβώς συνέβη στο δημοτικό σχολείο του χωριού Κεντρί του Δήμου Ιεράπετρας, όπου οι υπεύθυνοι ζήτησαν από τα παιδιά την υπογεγραμμένη διαβεβαίωση των γονέων τους ότι έχουν προετοιμαστεί για να μεταλάβουν τη θεία κοινωνία πριν τη Μεγάλη Εβδομάδα.

Για τον πρόεδρο της σχολικής επιτροπής και αντιδήμαρχο Ιεράπετρας Γιώργο Κουγιουμουτζάκη, το γεγονός αυτό δεν είναι και τόσο προκλητικό, ενώ, για να μειώσει τις αντιδράσεις, ανακοίνωσε ότι τα παιδιά θα μεταλάβουν ακόμα κι αν δεν υπάρχει υπογεγραμμένη δήλωση του γονέα.

Πάντως θα ήταν συνετό για τη διευκόλυνση αυτής της τόσο "εκπαιδευτικής διαδικασίας", να επανέλθει στα σχολεία ο θεσμός της υποχρεωτικής εξομολόγησης, ώστε οι ανήλικοι μαθητές να μπορούν να μεταλαμβάνουν το αίμα και το σώμα του Κυρίου έχοντας προηγουμένως εξαγνίσει τις ακάθαρτες ψυχές τους από τη λέπρα της αμαρτίας.

ΚΑΝΕ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΟΧΙ
ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΤΟ ΡΑΣΟ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΤΟ ΣΤΟΥΠΙ

Εκλογές ξανά.

ή ΔΡΑΣΗ;

Αυτός ο Μάιος είναι μήνας διπλών εκλογών. Δημοτικών εκλογών καθώς και ευρωεκλογών. Για άλλη μια φορά υποψήφιοι περνάνε μπροστά από τις οθόνες μας, μιλάνε στα τηλε-παράθυρα, συναντάμε τις μοστραρισμένες φάτσες τους στις αφίσες της γειτονιάς και τους ακούμε στα ραδιόφωνα. Όλοι τους έχουν επιχειρήματα για το γιατί είναι οι κατάλληλοι για δήμαρχοι, δημοτικοί σύμβουλοι ή ευρωβουλευτές. Προσπαθούν να μας πείσουν να αφήσουμε τις τύχες μας στα χέρια τους και ότι είναι οι κατάλληλοι να μας εκπροσωπήσουν. Και εμείς, για άλλη μια φορά καλούμαστε να αποφασίσουμε και να επιτελέσουμε το "καθήκον" μας ρίχνοντας την ψήφο μας στην κάλπη. Ακόμα και αν κανείς από αυτούς ή τους συνδυασμούς τους δεν μας εκφράζει καλούμαστε να διαλέξουμε το μη χείρον. Η αποχή παρουσιάζεται από το σύστημα ως παραίτηση και παθητική στάση.

Οι εκλογές, λένε, είναι η γιορτή της δημοκρατίας. Ο λαός μιλάει και εκφράζει τη βούλησή του. Όποιος απέχει δεν συμμετέχει στα κοινά. Κάπως έτσι εννοούν οι δυνάστες μας την συμμετοχή στα κοινά. Να πετάμε ένα χαρτάκι σ'ένα κουτί κάθε τέσσερα χρόνια και μετά να αποσυρόμαστε στους καναπέδες και να τους αφήνουμε ήσυχους να διαχειριστούν αυτοί τις ζωές μας. Ο πολιτικός διάλογος να γίνεται μόνο στα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης μεταξύ αυτών και των παπαγάλων δημοσιογράφων που γνωρίζουν την "κοινή γνώμη" και την εκπροσωπούν "στριμώχνοντας" την εξουσία. Αυτή είναι η μιντιακή δημοκρατία τους και αρκεί να κοιτάξουμε γύρω μας για να δούμε ποιους υπηρετεί.

Οι προεκλογικές καμπάνιες χρειάζονται χρήμα. Χρήμα για την προώθηση και το μάρκετινγκ που απαιτείται ώστε να προβληθούν οι υποψήφιοι. Επίσης το ποιος και το πως θα προβληθεί ένας υποψήφιος στα μέσα είναι επιλογή ιδιωτικών μεγαλοσυμφερόντων και άρα επιλογή των μεγάλων του συστήματος και του κεφαλαίου. Έτσι διαμορφώνεται η κοινή γνώμη και έτσι καθορίζονται και τα αποτελέσματα των εκλογών. Με επαγγελματίες μαρκετίστες και επικοινωνιολόγους των οποίων δουλειά είναι η σωστή προβολή ή ακόμα και αν χρειαστεί η "κατάλληλη προβολή" (βλέπε Χρυσή Αυγή και τάχα αντισυστημικότητα, εδώ γελάμε) του κάθε υποψηφίου. Είναι φανερή λοιπόν η ταξική διάσταση των εκλογών. Είναι φυσικό να πλεονεκτεί όποιος απολαμβάνει την εμπιστοσύνη του συστήματος και όποιος έχει την οικονομική άνεση ή τις πλάτες να προβάλλει την αποψάρα και τη φάτσα του.

Η συμμετοχή στις εκλογές εκφράζει μια πολιτική στάση. Την στάση της ανάθεσης. Ανάθεσης της ευθύνης και της δράσης για τα κοινά σε άλλους πιο ειδικούς που ξέρουν καλύτερα από εμάς τι είναι καλό για μάς. Μοιραία λοιπόν έρχεται το ερώτημα. Γιατί να κάνει ο νικητής των εκλογών όσα υποσχέθηκε? Η διαφθορά γίνεται μέρος του συστήματος όταν ο κοινωνικός έλεγχος περιορίζεται στο ελάχιστο και η πολιτική ευθύνη και δράση ανατίθεται σε πρόσωπα και όχι στην κοινωνία. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αποτελεί η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ που προέκυψε από τις εκλογές του Οκτωβρίου 2009 που υποσχόμενη αναδιανομή του πλούτου, σοσιαλισμό και μετατροπή της Ελλάδας σε σκανδιναβική χώρα, εξαπέλυσε την χειρότερη ταξική επίθεση από εποχής μεταπολίτευσης, εφαρμόζοντας πολιτικές του σοκ με συμβούλους την Ευρωπαϊκή Ένωση και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Το ίδιο και η τωρινή κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας η οποία νίκησε τις εκλογές του Μαΐου του 2012 υποσχόμενη αναδιαπραγμάτευση με την τρόϊκα και αντί αυτού ολοκλήρωσε το έργο φτωχοποίησης και μετατροπής της Ελλάδας σε αποικία χρέους.

Και μην ξεχνάμε ότι οι εκλογές είναι η απόλυτη επικράτηση της πλειοψηφίας έναντι των υπολοίπων. Και με τις μειοψηφίες τι θα γίνει; Ποιος θα ακούσει τις μειοψηφίες σε ένα σύστημα που επιβραβεύει μόνο τις επιλογές της πλειοψηφίας (έστω και οριακής) και περιθωριοποιεί οποιαδήποτε μειοψηφική κοινωνική ομάδα;

Τι να κάνουμε λοιπόν αν είναι να μην συμμετέχουμε στις εκλογές; Η αποχή από τις εκλογές είναι όντως παραίτηση και απολίτικη στάση αν δεν συνοδεύεται από δράση. Αντί να τους ψηφίζουμε, να τους καταστήσουμε άχρηστους με την δική μας οριζόντια και αντιιεραρχική οργάνωση. Να οργανωθούμε στους χώρους εργασίας, στους χώρους σπουδών αλλά και στις γειτονιές μας, σε τοπικό αλλά και υπερτοπικό επίπεδο και να κάνουμε την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση τρόπο ζωής. Αντί ενός κόσμου ιεραρχίας, εκμετάλλευσης, ανταγωνισμού και κέρδους να αγωνιστούμε για ένα κόσμο ισότητας και συνεργασίας, ένα κόσμο ελευθερίας.

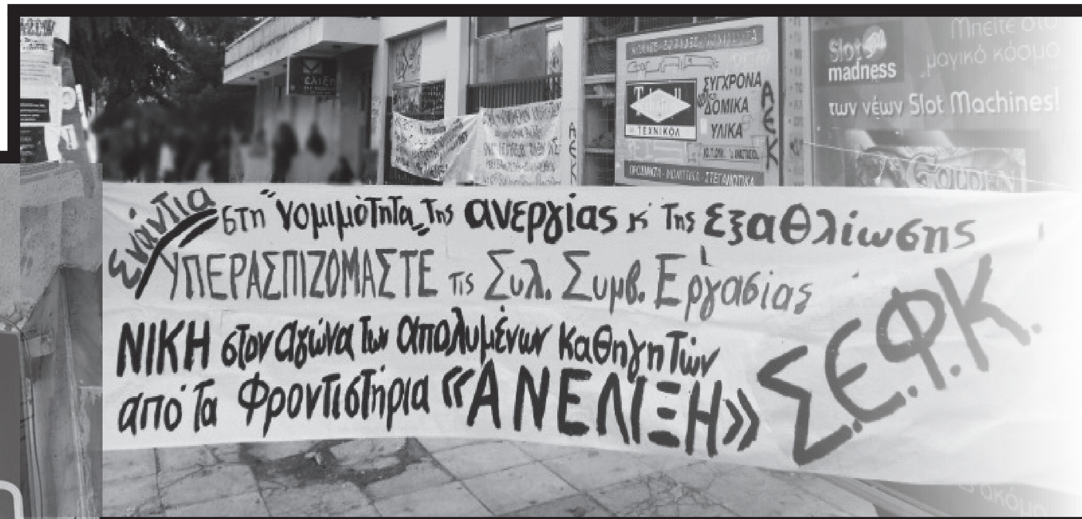
Γιατί τελικά και τα μικρά αφεντικά κουφάλες είναι!

Πίσω από την κρίση και το success story κρύβονται κάποιες ιστορίες για μεροκάματα που κατρακυλάνε, για αφεντικά που αγριεύουν και για εργαζόμενους που γίνονται λάστιχα γιατί “δόξα τω θεώ, ανεργία υπάρχει”...

Μια τέτοια ιστορία εκτυλίσσεται και στη γειτονιά μας στα φροντιστήρια “Ανέλιξη”. Η εργοδοσία των Α.Τσαρπαλή - Γ.Πρέσβη, αφού απέλυσε εκδικητικά συνδικαλιστές εργαζομένους του φροντιστηρίου, αρνείται πλέον να καταβάλλει και τα δεδουλευμένα τους.

Ας πάρουμε τα γεγονότα με τη σειρά όμως...

Οι εργαζόμενοι, αν και υπέγραφαν επί 8 χρόνια διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου, με 2 απολύσεις κάθε χρόνο, ενώ κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, κατάφεραν να έχουν Γενική Συνέλευση εργαζομένων με καθολική συμμετοχή στις πανεργατικές απεργίες. Η εργοδοσία επέλεξε να απαντήσει με απολύσεις (καλοκαίρι του 2012) και να πετάξει στο δρόμο τους εργαζομένους που υπερασπίζονται τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας και την αξιοπρέπειά τους, παρόλο που την οδήγησαν σε κερδοφορία με το ήθος και τη συγκρότησή τους στα γνωστικά αντικείμενα που διδάσκουν.

Από τους 16 καθηγητές που εργάζονταν μέχρι τον Μάιο του 2012 οι 10 αρνήθηκαν να υπογράψουν ατομικές συμβάσεις εργασίας με 20% μείωση. Από αυτούς οι 5 απολύθηκαν και οι υπόλοιποι 5 κλήθηκαν να αποδεχτούν ότι θα δουλεύουν 4-7 ώρες τη βδομάδα, χωρίς μείωση του ωρομισθίου. Οι απολυμένοι, μετά την πίεση των μαθητριών και των μαθητών να συνεχίσουν να είναι δάσκαλοί τους και να τους στηρίξουν στην προσπάθειά τους να αντιμετωπίσουν το εξεταστικοκεντρικό εκπαιδευτικό σύστημα, παρέμειναν στο χώρο εργασίας ζητώντας να κατανεμηθούν δίκαια οι ώρες και αρνούμενοι την ατομική σύμβαση.

Στόχος των αφεντικών ήταν η απόλυση όσων αρνήθηκαν τους νέους όρους ή ο συμβιβασμός τους με αυτούς, γεγονός που προέκυψε και από τους πίνακες προσωπικού που υποχρεώθηκε να προσκομίσει η εργοδοσία της «Ανέλιξης» στην Επιθεώρηση Εργασίας σύμφωνα με τους οποίους οι περισσότεροι εργαζόμενοι που έχουν επαναπροσληφθεί είχαν μείωση μισθού της τάξης του 40-50% ή δραματική μείωση ωρών.

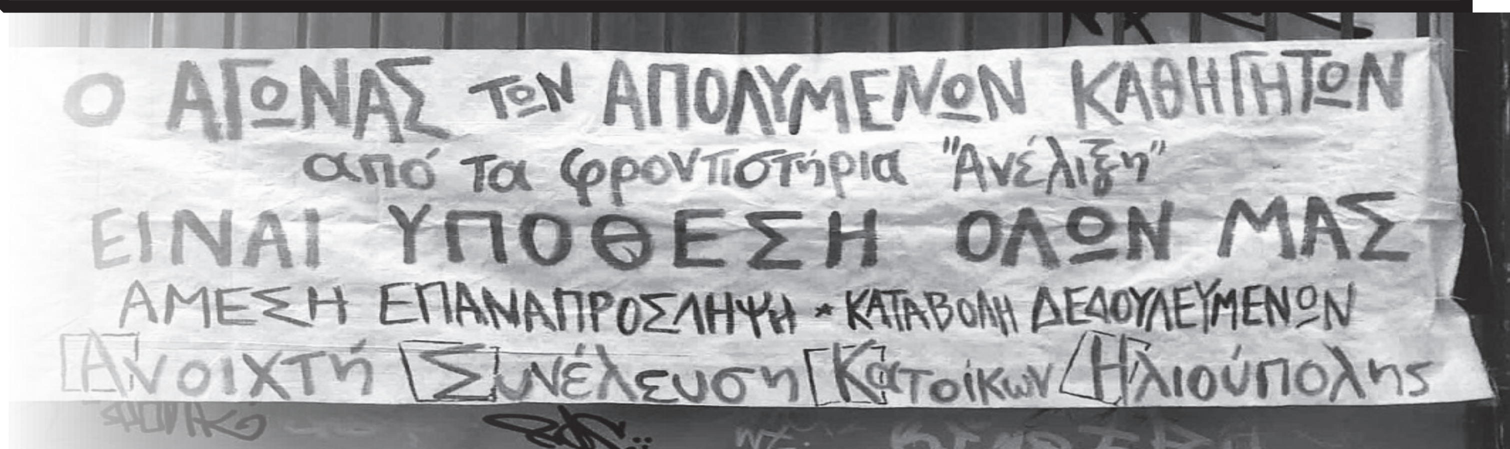
Τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΣΣΕ) όμως οι Τσαρπαλής-Πρέσβης την είχαν καταργήσει ήδη στην πράξη (ή έτσι νόμισαν τουλάχιστον), παραβαίνοντας το άρθρο 9 παράγραφος 2 της ΣΣΕ που ορίζει ως διδακτική ώρα τα 45 λεπτά. Στην “Ανέλιξη” η διδακτική ώρα ήταν 50 λεπτά και βέβαια χωρίς καταβολή του μισθού που προβλέπεται (για αυτή την παράβαση δέχτηκαν και πρόστιμο από την Επιθεώρηση Εργασίας δάφνης στις 29/05/2013). Ετσι σήμερα, πέρα των εκδικητικών απολύσεων, τα αφεντικά χρωστάνε και το ποσό των 23.000 ευρώ στους απολυμένους καθηγητές. Εδώ να σημειώσουμε ότι ο Ο Ι. Κανακούλιας (πρώην συνέταιρος των Τσαρπαλή-Πρέσβη ο οποίος αποχώρησε από το φροντιστήριο) αποδέχτηκε την οφειλή της εταιρίας και εξόφλησε τη διαφορά δεδουλευμένων που του αναλογούσε στις 2/5/2013.

Φυσικά από αυτή την προσπάθεια της εργοδοσίας δεν έλειψαν και οι κακότεχνοι ελιγμοί με το άνοιγμα του καινούργιου φροντιστήριου στην πλατεία ανεξαρτησίας και την προσπάθεια να το παρουσιάσουν ως νέα επιχείρηση από την οποία δε θα μπορούσαν να διεκδικήσουν κάτι οι απολυμένοι. Αλλά δεν έλειψε και ο κανιβαλισμός μεταξύ των εργαζομένων καθώς κάποιοι από αυτούς επέλεξαν να ταχθούν με την εργοδοσία στην προσπάθεια τους να περισώσουν ό,τι τους έχει απομείνει. Ετσι στράφηκαν εναντίον των συναδέλφων τους που διεκδικούσαν αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας και έκλειναν το μάτι στα αφεντικά ώστε να είναι σε «λίστα προτεραιότητας» για τα ψίχουλα που τους έταζαν. Ετσι, στα πλαίσια του «ο θάνατός σου η ζωή μου» και αγνοώντας(;) ότι έρχεται και η ώρα τους, είχαμε καλοθελητές-ρουφιάνους καθηγητές οι οποίοι διακινούσαν γελοίες ανακοινώσεις για “κακούς απολυμένους” και “καλά αφεντικά”, σαμποτάρανε τον αγώνα των συναδέλφων τους ή και τους απειλούσαν ευθέως σε κινητοποιήσεις έξω από το φροντιστήριο με φράσεις όπως «εμείς οι δύο θα τα πούμε αργότερα».

Ο αγώνας πλέον διεξάγεται νομικά αλλά και κινηματικά καθώς οι απολυμένοι δεν ήταν και δεν είναι μόνοι τους σε αυτόν τον αγώνα. Και πως να είναι όταν οι αυθαιρεσίες των Τσαρπαλή-Πρέσβη τείνουν να γίνουν καθεστώς σε όλους τους χώρους εργασίας. Εχουν την στήριξη συλλογικοτήτων και ατόμων από τις γειτονίες της Ηλιούπολης και των γύρω γειτονιών, μαθητών και μαθητριών που υπερασπίζονται τους δασκάλους τους αλλά και της επιτροπής αλληλεγγύης που απαρτίζεται από συλλογικότητες ανέργων και εργαζομένων, πολιτικές συλλογικότητες, εργατικά σωματεία σωματεία και συνελεύσεις γειτονιών από όλη την Αθήνα. Τα ψηφίσματα αλληλεγγύης, τα μοιράσματα ανακοινώσεων, οι αφισσοκολλήσεις, τα πανό και οι απεργιακοί αποκλεισμοί του φροντιστηρίου είναι μερικά από τα όπλα μας σε αυτό τον αγώνα.

Δε χρειάζεται καν να τονίσουμε τη σημασία του αγώνα των απολυμένων καθηγητών από τα φροντιστήρια “Ανέλιξη” και τον αντίκτυπό του στη γειτονία μας. Είναι πλέον κάτι παραπάνω από οφθαλμοφανές πως «αν δεν αντισταθούμε σε όλες τις γειτονιές οι απολυμένοι θα κάνουνε ουρές» και πώς «αν δεν αντισταθούμε σε κάθε μαγαζί, σκλάβους θα μας έχουνε για μια μπουκιά ψωμί»...

Επί του πιεστηρίου : Μια νίκη στον αγώνα των εργαζόμενων είναι η πρόσφατη απόφαση του δικαστηρίου που υποχρεώνει την εργοδοσία των φροντιστηρίων Ανέλιξη να πληρώσει το ποσό των 23.000 ευρώ που χρωστούσε στους απολυμένους εργαζόμενους, καθώς αποδέχτηκε το αίτημα τους ότι το φροντιστήριο στην Αγία Μαρίνα είναι ανάδοχη επιχείρηση (και όχι ξεχωριστή όπως υποστήριζε η εργοδοσία). Μετά την εξέλιξη αυτή οι εργαζόμενοι συνεχίζουν των αγώνα τους για την επαναπρόσληψη τους, μαζί με όλο τον κόσμο που τους στάθηκε αλληλέγγυος τον τελευταίο χρόνο.

Σημείωση: *οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε πως σε καμία περίπτωση δεν στηρίζουμε την παραπαιδεία ούτε το παρόν εκπαιδευτικό σύστημα και όλη αυτή τη μπίζνα που έχει στηθεί γύρω από το σύστημα εκπαίδευσης που με επίκεντρο τις εξετάσεις πλουτίζουν ένα σωρό παρατρεχάμενοι. Αγωνιζόμαστε για ένα ελεύθερο σχολείο που θα καλύπτει τις ανάγκες της κοινωνίας σε μόρφωση, παιδεία και δημιουργία ενώ παράλληλα θεωρούμε χρέος μας την στήριξη όποιου διεκδικεί αξιοπρεπείς όρους εργασίας και διαβίωσης στο παρόν σύστημα (εξαιρούνται μπάτσοι, φασίστες και μαυραγορίτες για ευνόητους λόγους!).*

ΧΡΩΜΑΤΙΖΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Όλα εκτός από το κεντρικό βρίσκονται στα κατειλλημένα κτήρια
από συλλογικά εγχειρήματα στο πάρκο Ασυρμάτου στο Μπραχάμι

Η αντίληψη μου παραμένει ακόμα οχυρωμένη
σε μια ζωή επιθετικά προσανατολισμένη
δοκιμασμένη κάτω από αντίξοες συνθήκες
το νόημα της ζωής δε θα ρωτήσω αν βρήκες
σκοπός μου να 'χεις πάντα δίπλα σου μία φωνή
που να σ' εκφράζει να σου δίνει δύναμη πνοή
και μόλις παίζει το cd μικραίνουν οι αποστάσεις
βρίσκομαι δίπλα σου εκεί σ' όλες τις καταστάσεις
στα πάνω και στα κάτω σου στις πιο καλές στιγμές σου
στις εύκολες στις δύσκολες και στις χειρότερες σου
αυτό μετράει τελικά και πιστεύω πως το ξέρεις
όταν δε νιώθεις μόνος σου τις ώρες που υποφέρεις
μα κάθε εμπόδιο για καλό όπως μας λέει και το ρητό
κι έτσι με ρίμες και νότες φτιάχνω εμβόλιο ισχυρό
με τον κατάλληλο τρόπο έχω τους στίχους μου όπλο
χιλιάδες σκέψεις βουίζουν και χωρίς να χάσω χρόνο
οι σκέψεις γίνονται λέξεις οι λέξεις γίνονται φράσεις
οι φράσεις γίνονται στίχοι που ίσως απλά τους ξεχάσεις
μα αν πάλι κάτι σου μείνει να σε συντροφεύει τα βράδια
κράτα το μέσα σου αυτό οχυρωμένο για πάντα

Για πάντα οχυρωμένο το δικό μας πεπρωμένο
κι αν θέλεις και εξήγηση οχυρωμένη αντίληψη

Πάντα μέσα από εμπειρίες και προσωπικά βιώματα
παίρνω την πρώτη ύλη και αναπτύσσω τ' αντισώματα
κι όταν ακούω τους στίχους να βγαίνουν κι από άλλα στόματα
αυτό δεν τ' αλλάζω μ' όλου του κόσμου τα διπλώματα
στ' ορκίζομαι πολλές φορές νιώθω πως εξατμίζομαι
στης μουσικής τ' άγια νερά όταν βαπτίζομαι
κι αναλογίζομαι τι να είναι αυτό που τόσα χρόνια με κρατάει
είν' η θέληση για έκφραση που ποτέ δε σταματάει
είν' ο κόσμος που στο ράδιο τα κομμάτια μας ζητάει
η πουτάνα η ζωή που όλο πισώπλατα χτυπάει
και με πεισμώνει κι όσες φορές με πληγώνει
απλώς ανταποδίδω με ήχους και στίχους
φοβάμαι και δε στο κρύβω
μα ούτε σκύβω το κεφάλι στην πρώτη αναποδιά
εξάλλου λένε πως πολεμάς τη φωτιά με φωτιά
ενοχοποιητικά περιστατικά πάντοτε βασισμένος
παρουσιάζω τον τρόπο που παραμένω οχυρωμένος

Πάντα το hip hop μέσα στο αίμα μου το έχω

Για πάντα οχυρωμένο το δικό μας πεπρωμένο
κι αν θέλεις και εξήγηση οχυρωμένη αντίληψη

Απ' τους σκληρούς καιρούς περάσαμε σ' άλλη διάσταση
και γίναμε απειλή για κάθε ψεύτικη κατάσταση
όμως άλλος είμαι γω και άλλος είσαι συ
και η κλίκα της στάχτης ήτανε μόνο η αρχή
είναι το ημερολόγιο ενός τρελού mc
και δεν αρκεί στην πιο παλιά μάχη κανείς απλώς να βρεθεί
είναι το παιχνίδι στημένο οι σκέψεις έχουν χαθεί
μέσ' από πρίσμα φαντασίας τη βγάζω καθαρή
και όλα όσα ελπίζω πάντα θα τα θυμάμαι
κι όσο γι' αυτούς που έχουν φύγει "θέλω κοντά σου να 'μαι"
ήρθα από άδειο σκηνικό μια φορά κι έναν καιρό
κι έδωσα στ' όνειρο ζωή όταν ήταν ψυχικά νεκρό
ρυθμοδαμάζοντας βαρέθηκα να δαμάζω mc's
και δε με νοιάζει πια γιατί έχω όπλο επιλογής

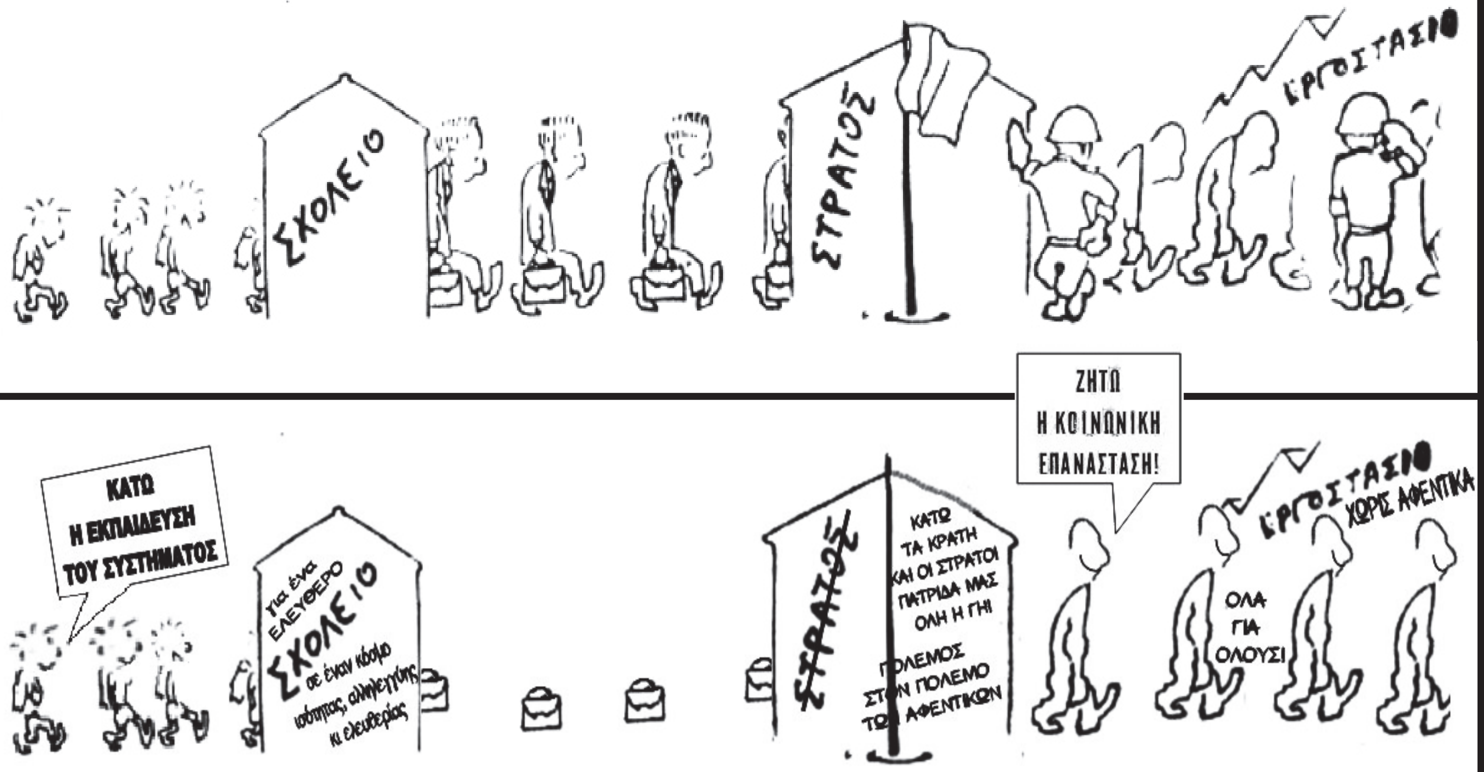
Για πάντα οχυρωμένο το δικό μας πεπρωμένο
κι αν θέλεις και εξήγηση οχυρωμένη αντίληψη

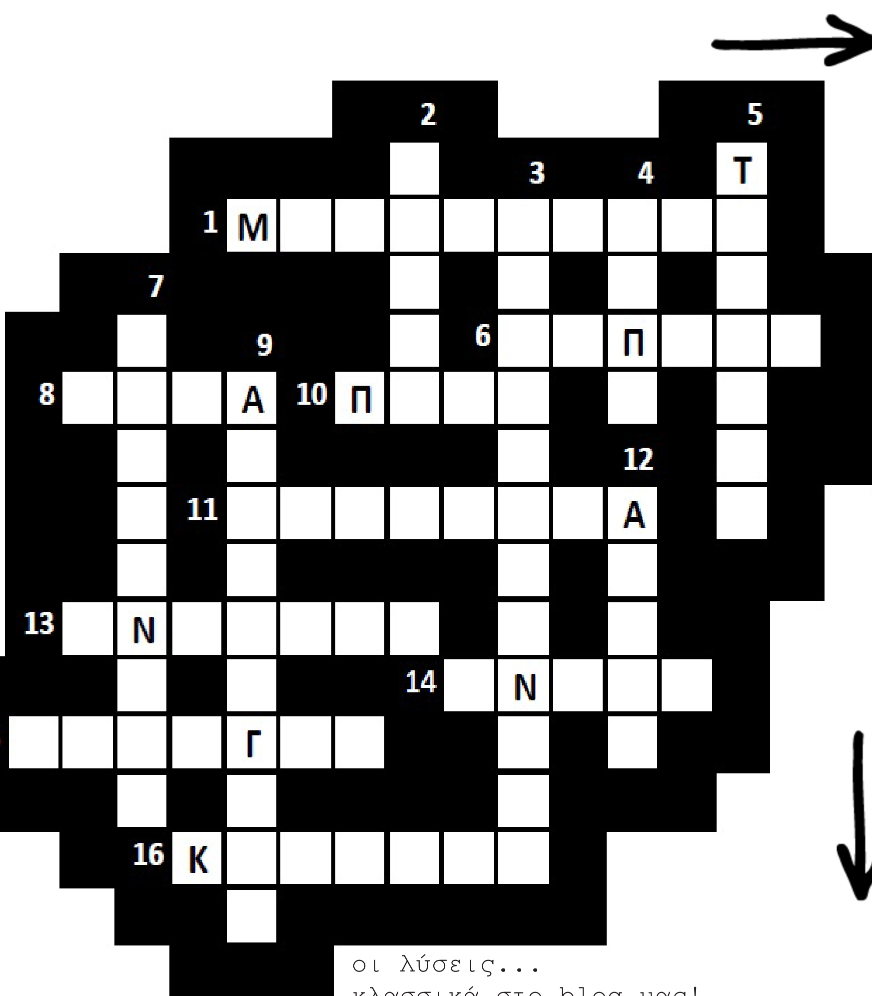
FF.C

οχυρωμένη αντίληψη

βρείτε τις διαφορές...

...ή μάλλον καλύτερα βρείτε τις όποιες ομοιότητες(!), γιατί μην ξεχνάμε ότι: **ουτοπία δεν είναι να πιστεύεις ότι τα πράγματα μπορούν να αλλάξουν, αλλά ότι μπορούν να μείνουν ίδια)**

→

1. στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ...
6. ...
8. λέγεται Πικροδάφνη και περνά από την Ηλιούπολη
10. στο φράχτη του Εβρου, στον ... του Αιγαίου χτίζεται η ασφάλεια του κάθε Ευρωπαίου
11. το πάθος για τη ... είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά
13. ένα από τα φροντιστήρια στη γειτονιά μας, όπου έχουν ξεσπάσει δυναμικοί αγώνες από την πλευρά των εργαζομένων
14. καμία ... στη φασιστική πανούκλα
15. ένα από τα δυναμικά μέσα αγώνα των εργατών
16. ποτέ δουλειά, ούτε ψώνια την ...

↓

2. αν θέλουμε να αλλάξουμε στ' αφεντικά τα φώτα, τα εργατικά συμφέροντα παντού και ... πρώτα
3. ο τρόπος του να οργανώνουμε τη ζωή και τους αγώνες μας, συλλογικά, οριζόντια και βασιζόμενοι στις δικές μας δυνάμεις, πέρα από τη λογική της ανάθεσης και της καθοδήγησης
4. για τους μπασκετόφιλους: μια ... στη μάπα του κάθε ρατσιστή
5. σαν ρομπότ είναι οι μπάτσοι, σίγουρα όλοι είναι ..., μα από πάνω βρίσκονται άλλοι οι φονιάδες οι μεγάλοι (στοίχοι των Αντίδραση)
7. αν δεν αντισταθούμε σ' όλες τις ..., οι πόλεις μας θα γίνουν μοντέρνες φυλακές
9. η ... όπλο των εργατών, πόλεμο στον πόλεμο των αφεντικών
12. αγώνες ταξικοί-κοινωνικοί και καθημερινοί και στην κάλπη ...

ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού

του Ντάριο Φο

Τα γεγονότα στα οποία στηρίχθηκε το έργο

Πρόκειται για το θεατρικό έργο του Ντάριο Φο που ανέβηκε για πρώτη φορά στο Μιλάνο, το 1970 από την θεατρική ομάδα, Collettivo Teatrale La Comune που είχαν φτιάξει ο Φο και η Φράνκα Ράμε. Το έργο βασίζεται σε πραγματικό γεγονός τη εποχής που δεν απέχει βεβαίως από γεγονότα εν έτει 2014 στην Ελλάδα και σε όλον τον κόσμο. Τέλη του 1969 το ιταλικό κράτος μέσω μυστικών υπηρεσιών και ακροδεξιών κύκλων, στο πλαίσιο της «στρατηγικής της έντασης» (συνομωσία δυσφήμησης αναρχικών και εργατικών οργανώσεων με το να τους φορτώνει στημένες τρομοκρατικές ενέργειες), πυροδότησε μια βόμβα σε τράπεζα στο Μιλάνο και δύο βόμβες στη Ρώμη σκοτώνοντας 9 άτομα και αφήνοντας πίσω πάνω από 100 τραυματίες. Οι παρακρατικές αυτές ενέργειες ήταν η κατασκευασμένη αφορμή για να συλληφθούν οι αναρχικοί Πιέτρο Βαλπρέντα και Τζιουζέπε Πινέλι προκειμένου η κοινωνία να στραφεί ενάντια στους αναρχικούς. Ο Πινέλι είχε ισχυρό άλλοθι που -φυσικά- κρίθηκε αναξιόπιστο. Κατά τη διάρκεια της ανάκρισης ο επιθεωρητής μπάτσος έκοψε στο λαιμό τον Πινέλι και τον πέταξε με τη βοήθεια άλλων από το παράθυρο του τέταρτου ορόφου για να φανεί ατύχημα. Κι ενώ οι αυτόπτες μάρτυρες είδαν την πτώση 12 παρά 3 λεπτά, οι βλάκες μπάτσοι είχαν καλέσει το ασθενοφόρο πέντε λεπτά νωρίτερα! Ο Βαλπρέντα φορτώθηκε την ιστορία, δικάστηκε, φυλακίστηκε και απελευθερώθηκε με κλονισμένη υγεία. Επειδή όμως τέτοια σκευωρία δε θα μπορούσε να μείνει χωρίς απάντηση, το 1972 ο επιθεωρητής που σκότωσε τον Πινέλι δολοφονείται από πυρά αγνώστων, όπως νωρίτερα κι ο ταξιτζής που ενοχοποίησε τον Βαλπρέντα. Το 1988 κάποιοι βολικοί συνελήφθησαν ως υπαίτιοι ενώ το 2001 ένα δικαστήριο καταδίκασε τρία άτομα για εκείνη την εκπαραθύρωση, ο τέταρτος ανήκε στη CIA(!)... κι έτσι την γλίτωσε.

Η πλοκή

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Μ.:
- Ε, ποιος ξέρει με τι ψευτιές ξέφευγες.
Αυτή τη φορά, όμως, εγώ σου υπόσχομαι ότι θα σου το μαυρίσω το μητρώο. Παίρνω όρκο!

ΤΡΕΛΟΣ:
- Σε καταλαβαίνω, κυρ αστυνόμε. Αν έχει κανείς μπροστά του ένα λευκό μητρώο, του ανοίγει η όρεξη να το μαυρίσει...

Ο Ντάριο Φο, τοποθετεί έναν τρελό μέσα στο αστυνομικό τμήμα, ο οποίος συννελλήφθη για 12η φορά επειδή συνήθιζε να εξαπατά, υποδυόμενος διάφορους κοινωνικούς ρόλους. Ο ίδιος υποστηρίζει ότι είναι ηθοποιός στο θέατρο της πραγματικότητας με συμπρωταγωνιστές πραγματικούς ανθρώπους που αγνοούν ότι παίζουν σ' αυτό το θέατρο. Έχοντας την ασφάλεια του ακαταλόγιστου αλλά και γνωρίζοντας πόσο βρώμικη είναι η αστυνομία (όπως φανερώνει και ο παραπάνω διάλογος), "ο τρελός" ξεκινάει αυτό το παιχνίδι και μέσα στο τμήμα, "τρελαίνοντας" τους αστυνομικούς. Κάποια στιγμή φαίνεται να βρίσκεται μόνος του σε ένα γραφείο όπου αναμένεται η ανάκριση για τον "τυχαίο θάνατο ενός αναρχικού". Προσποιείται λοιπόν τον δικαστικό που έρχεται να ερευνήσει το θέμα απλώς και μόνο για να διασκεδάσει αλλά ακόμα και αυτός διακρίνει τη βρωμιά που υπάρχει στην υπόθεση και αποφασίζει να εξευτελίσει τους αστυνομικούς. Μαζεύει λοιπόν τους μπλεγμένους και τους ψαρώνει, τους εκθέτει ανεπανόρθωτα, τους πανικοβάλλει, τους εξαναγκάζει σε αναπαράσταση των συμβάντων. Αυτοί αρχίζουν να αλληλοκατηγορούνται και να γελοιοποιούνται. Ειρωνεύεται την ξαφνική τους φιλαλήθεια, τους κάνει να μην γνωρίζουν πότε σοβαρολογεί και πότε κοροϊδεύει, να παίξουν τρενάκι όλοι μαζί, να τραγουδήσουν την bandiera rossa – όλα με την αμυδρή υπόσχεση πως μόνο έτσι θα τους σώσει και θα σωθούν. Ακόμα κι όταν τους λέει "εγώ στη θέση σας θα πήδαγα απ' το παράθυρο" εκείνοι... το σκέφτονται!

Λίγα λόγια για τον Ντάριο Φο

Ο Φο προερχόταν από οικογένεια που συμμετείχε στον αντιφασιστικό αγώνα το 1940. Υπήρξε ανέκαθεν ανεπιθύμητος σε κάθε εξουσία από τη δεκαετία του 1950. Η θεατρική ομάδα που είχε φτιάξει μαζί με τη Φράνκα Ράμε δεν έβρισκε θέατρο να παίξει και παρά τη σφοδρή λογοκρισία που δεχόντουσαν, αήττητοι συνέχιζαν να παράγουν καυστικό, αντιεξουσιαστικό λόγο μέσω του θεάτρου. Τα έργα που παρήγαγαν ήταν βασισμένα στον αυτοσχεδιασμό και πραγματεύονταν τα σύγχρονα προβλήματα με πολλές αναθεωρήσεις. Ο Τυχαίος Θάνατος ενός Αναρχικού ασκούσε κριτική στην κατάχρηση εξουσίας του συστήματος δικαιοσύνης. Μετά την σφοδρή κριτική του Φο στην αστυνομία, ακολούθησαν αστυνομικές επιδρομές και η λογοκρισία αυξήθηκε. Μάλιστα μια νεοφασιστική ομάδα απήγαγε τη Φράνκα Ράμε, βασανίζοντάς και βιάζοντάς τη. Η Ράμε όμως επέστρεψε στη σκηνή μετά από δύο μήνες με νέους αντιφασιστικούς μονολόγους. Ο Φο στα νεότερα χρόνια έλαβε διάφορα βραβεία μεταξύ των οποίων και το βραβείο Νόμπελ λογοτεχνίας. Ίσως και το σημαντικότερα βραβείο για την κοινωνία της λογοτεχνίας που στο όνομα της ελευθερίας της έκφρασης δε μπόρεσε να παραλείψει αυτόν τον τόσο ανατρεπτικό για την εποχή συγγραφέα. Το σίγουρο όμως είναι ότι Ντάριο Φο δεν επαξιώνεται από κανένα βραβείο αλλά μέσα από τη ματιά του καθένα από εμάς που οραματίζεται μια πραγματικά ελεύθερη αντιεξουσιαστική κοινωνία.

DIY

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΗ ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ ΤΗ ΔΡΑΣΗ!

DIY (Do It Yourself) σημαίνει καν' το μόνο σου, χωρίς διαμεσολαβητές, «γνώστες», μάνατζερς, σπόνσορες και ταλέντα. Είναι μια μορφή έκφρασης και επικοινωνίας μεταξύ ανθρώπων, πολλές φορές, διαφορετικών μεταξύ τους, με διαφορετικές σκέψεις, προβληματισμούς και ικανότητες. Μεταξύ αυτών των ανθρώπων, που θέλουν να εκφραστούν με έναν διαφορετικό τρόπο από αυτόν που προστάζουν οι σύγχρονες κοινωνίες και η μουσική βιομηχανία. Μόνοι τους, χωρίς ειδικούς, αυτοοργανωμένα, χωρίς κέρδος και δόξα ή επαγγελματικά συμβόλαια. DIY σημαίνει, δημιούργησε εσύ τις δικές σου σχέσεις, εκπροσώπησε τα δικά σου συναισθήματα, όπως εσύ θέλεις, όπως εσύ κρίνεις.

Στο DIY δεν χωράνε διακρίσεις, κανόνες και αξιολόγηση. Δεν χωράνε φασίστες και αφεντικά. Στήσε το δικό σου συγκρότημα, τη δική σου σκηνή, τη δική σου φάση. Παίξε τη μουσική που σ' αρέσει, αυτή που νιώθεις ότι σε εκφράζει, χωρίς να ρωτήσεις κανένα ειδικό, χωρίς να θέσει κανένας άλλος τους όρους, παρά μόνο εσύ. Στήσε το δικό σου live, όπου εσύ θες. Σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, καταλήψεις και στέκια. Καν' το για εσένα και τους φίλους σου. Για να εξωτερικεύσεις τα δικά σου συναισθήματα, τις δικές σου ανάγκες, τα δικά σου πιστεύω. Χωρίς αντίτιμο, διαμεσολαβητές, χρηματικό κέρδος. Χωρίς το χρήμα να αποτελεί την κινητήρια δύναμη, παρά μόνο το πάθος σου για τη μουσική και την έκφραση.

Ολα αυτά όμως δεν γίνονται και στο τζάμπα. Ανθρωποι ρισκάρουν τη ζωή τους και την ελευθερία τους για να στηθούν αυτά τα live. Τις περισσότερες φορές, το κάνουν με χρήματα από την τσέπη τους, χωρίς να γυρεύουν μετά πίσω, ό,τι έχουν ξοδέψει. Ξέρουν ότι τα χρήματα που θα μαζευτούν από ένα DIY live, θα ενισχύσουν κάτι άλλο. Από ένα αυτοοργανωμένο studio, μια μπάντα, μια κατάληψη ή ένα στέκι, μέχρι συντρόφους με ιατρικά προβλήματα ή επειδή βρίσκονται στη φυλακή γι' αυτά που πιστεύουν και δεν έπαψαν ποτέ να διεκδικούν την ελευθερία (ακόμα και μέσα από τα κελιά).

Γι' αυτό λοιπόν, στο DIY, όλοι έχουν την ίδια ευθύνη. Απ' την μπάντα μέχρι αυτούς που ακούν τη μουσική. Ολοι στηρίζουν το live και τις δομές, είτε οικονομικά είτε υλικά ή με οποιονδήποτε τρόπο, για να μπορούν να απολαμβάνουν τη μουσική που γουστάρουν και να εκφράζονται χωρίς λογοκρισία, μακριά από δισκογραφικές εταιρίες και ψώνια. Αλλωστε η μουσική είναι έκφραση συναισθημάτων και δημιουργία σχέσεων, όχι ένα εμπόρευμα προς πώληση.

Το DIY αποτελεί ένα κίνημα, που άρχισε από τη μουσική και εξαπλώθηκε σε πολλούς τομείς της ζωής μας. Ξεκίνησε στην Αγγλία τη δεκαετία του '70 (γύρω στο 1975), από ανθρώπους της εργατικής τάξης, οργισμένους με τα κοινωνικά και μουσικά κατεστημένα. Το DIY άρχισε σαν απάντηση, στα παρωχημένα μουσικά κατάλοιπα των '60s και των '70, στο βιρτουόζικο παίξιμο,

ενάντια στα "μουσικά ταλέντα", τις εταιρίες, την "κυριλάτη" εμφάνιση των ξεπουλημένων rock stars. Το πρώτο μουσικό ρεύμα το οποίο ασχολήθηκε με το DIY και αναπτύχθηκε με βάση αυτό, ήταν το Punk. Το Punk ήταν χύμα, βίαιο, είχε αλήτικο παίξιμο και τα φωνητικά του ήταν κραυγές απόγνωσης ενάντια σε ένα σύστημα καταπίεσης. Η γέννηση του Punk σε έναν πολύ μεγάλο βαθμό οφείλεται στις κοινωνικές συνθήκες, δεν είναι τυχαίο εξάλλου πως πολλοί θεωρούν το Punk, περισσότερο ένα κοινωνικό κίνημα και λιγότερο μουσικό ρεύμα. Επίσης, πολλοί άνθρωποι πλαισιώνουν το κίνημα του DIY, εκδίδοντας σχετικά fanzines (μουσικά περιοδικά), διοργανώνοτας συναυλίες, ζωγραφίζοντας κολάζ ή δημιουργώντας αφίσες. Ο καθένας μπορεί να εκφραστεί και να δημιουργήσει, ακολουθώντας στην ουσία το "καν' το μόνος σου" και αδιαφορώντας για τις καλλιτεχνικές νόρμες.

Η σημαντικότερη ίσως, ιστορικά, μπάντα του DIY Punk κινήματος, είναι οι Αγγλοι Crass, οι οποίοι στην ουσία αποτελούν και τους πρώτους που ξεκίνησαν αυτή τη νοοτροπία της αυτοοργάνωσης στη μουσική. Οι Crass, εκτός από μουσικοί, είναι ποιητές, κινηματογραφιστές αλλά και καταληψίες στέγης, οικολόγοι, αναρχικοί. Δημιουργώντας κολεκτίβα, καταφέρνουν να μείνουν εκτός μουσικής βιομηχανίας, διαχειριζόμενοι μόνοι τους, το δημιουργικό τους έργο. Επίσης βοηθούν και άλλα μουσικά συγκροτήματα προς αυτή την κατεύθυνση (όπως οι Zounds, Conflict, The Mob κ.α.), ενώ στηρίζουν πολιτικοκοινωνικά εγχειρήματα. Παίζουν σε καταλήψεις και κοινωνικά κέντρα και κάπως έτσι γεννιέται η DIY κοινότητα που διατηρείται μέχρι και σήμερα σε παγκόσμιο επίπεδο και η οποία διευρύνεται και εξελίσσεται συνεχώς.

Οσον αφορά την Ελλάδα, το DIY άρχισε να διαμορφώνεται στα τέλη της δεκαετίες του '80 όταν εμφανίστηκαν οι πρώτες μπάντες και συνδέθηκε έντονα με το εγχώριο κίνημα των καταλήψεων. Οπως και στο εξωτερικό, έτσι και στην Ελλάδα το DIY ξεκίνησε μέσω της Punk μουσικής, μιας μουσικής όπως περιγράψαμε άρρηκτα συνδεδεμένης με τα αδιέξοδα της ζωής στην μητρόπολη.

Στις 21 Οκτωβρίου 1989, μια παρέα πάνκηδων καταλαμβάνει το κτίριο με νούμερο 56, επί της λεωφόρου Αμαλίας, ακριβώς με το σκεπτικό ότι θα πρέπει να υπάρχει ένας δικός τους χώρος, οπού μπορούν να στήνουν συναυλίες. Ετσι γεννιέται η κατάληψη Villa Amalias, η οποία όμως αλλάζει σύντομα διεύθυνση και στις 2 Μαρτίου 1990 μεταφέρεται στο κτίριο επί της Αχαρνών και Χέϋδεν. Πρόκειται για έναν χώρο, ο οποίος στήριξε ενεργά το εγχώριο κίνημα του DIY, φιλοξενώντας αμέτρητες συναυλίες από αυτοοργανωμένες μπάντες απ' όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό. Η Villa Amalias δεν στάθηκε μόνο στις διοργανώσεις συναυλιών, αλλά με τη δημιουργία του αυτοοργανωμένου studio που στήθηκε μέσα στην κατάληψη, στήριξε πάρα πολλές μπάντες στη δημιουργία CD και δίσκων, αλλά και γενικότερα στην καθολική τους πορεία.

Ενδεικτικά αναφέρουμε τα ονόματα των πρώτων Ελληνικών Punk συγκροτημάτων: Κοινωνικά Απόβλητα, Αδιέξοδο, Αντι..., Γενιά του Χάους, Αντίδραση, Αρνητική Στάση, Γκουλάγκ κ.α. Η συγκεκριμένη σκηνή όπως γίνεται αντιληπτό είχε έντονα πολιτικό χαρακτήρα και δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι συνδέθηκε με το αντιεξουσιαστικό κίνημα στην Ελλάδα. Οι παραπάνω μπάντες συχνά έπαιζαν σε εκδηλώσεις κατά του στρατού, οικονομικής ενίσχυσης σε πολιτικούς κρατούμενους και σε άλλες πολιτικές εκδηλώσεις.

Το DIY όμως δεν έμεινε μόνο στο Punk, αλλά μεταπήδησε και σε άλλα μουσικά είδη και κινήματα, όπως το Hip-Hop, το Rock, την ηλεκτρονική και άλλα είδη. Στην πάροδο των χρόνων, εξαπλώθηκε και πέρα από τα μουσικά μονοπάτια και υιοθετήθηκε και από άλλες μορφές τέχνης όπως ο κινηματογράφος, η ζωγραφική, η ποίηση, η τυπογραφία, η φωτογραφία.

Συνοψίζοντας, το DIY αποτέλεσε και αποτελεί μια γροθιά ενάντια στα κατεστημένα των εταιριών και των μανατζαρέων αλλά και ολόκληρου του συστήματος, προτάσσοντας την αυτοοργάνωση, την αντίσταση, την αλληλεγγύη και δείχνοντας κάτι διαφορετικό πέρα από τις αλλοτριωμένες λογικές του κέρδους και της δόξας. Είναι μια απάντηση στην νωθρότητα των εποχών μας και μια λύση για όλους εμάς που δεν ψηνόμαστε να καθόμαστε στον καναπέ μας όλη μέρα, αλλά ούτε ψαρώνουμε με εθνικά ιδεώδη, σημαίες και στρατούς.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ!

HIP HOP

live

τον Ιούνιο στη γειτονιά μας

σκονάκι*

αναρχική συλλογικότητα
απόπυρα
στην Ηλιούπολη

apopyra@esp1v.net - apopyra.esp1vblogs.net

Το σκονάκι, αναμφίβολα, πέρα ίσως από ένα απλό "βοήθημα", είναι κι ένα μέσο στα χέρια των μαθητών για ένα "ιδιότυπο σαμποτάζ" των εξετάσεων που έχουν καντάντήσει να είναι ένα από τα κύρια συστατικά της "εκπαιδευτικής" διαδικασίας. Ωστόσο, η χρήση του δε συνιστά μια ολοκληρωμένη και σούπερ-αποτελεσματική επίθεση στο θεσμό αυτό. Αντίστοιχα, και το "σκονάκι" που κρατάτε τώρα στα χέρια σας, ούτε θεωρεί πως εμπεριέχει "όλη την αλήθεια", ούτε προσδωκά ότι από μόνο του μπορεί να κάνει κάτι τρομερό! Είναι απλά μια συλλογική προσπάθεια, μια από τις πολλές που είναι ανάγκη να γίνουν και από τους νεότερους -στηριζόμενοι στις δικιές τους ανάγκες, αγωνίες, αλήθειες και δυνάμεις, προκειμένου οι μάχες μας ενάντια στους "από πάνω" να έχουν κάποια θετική έκβαση.